

— Tőled pedig nagyon udvariatlan volt, hogy leültél az asztalunkhoz, anélkül, hogy meghívtunk volna, — mondta a husvéti nyúl.

— Nem tudtam, hogy ez a maguk asztala. Itt jóval több mint háromra van terítve.

— Miért nem vágatod le a hajadat? — kérdezte a kalaposmester, aki egész idő alatt nagy figyelemmel nézte Aliszt és ez volt az első megjegyzése.

— Maga meg tanulja meg, hogy nem illik személyeskedni! — szólt rá Alisz szigorúan. — Ez nagy neveletlenség!

A kalaposmester tágra meresztette szemét ennek hallatára, de csak ennyit mondott: — Mért olyan a holló, mint egy íróasztal?

— No végre valami mulatságos dolog, — gondolta Alisz. — Nagyon örülök, hogy kitalálósdit fogunk játszani. — Azt hiszem, erre a kérdésre meg tudnék felelni, — tette hozzá hangosan.

— Igazán azt hiszem, hogy nem tudok felelni rá? — kérdezte.

— Igen, azt hiszem.

— Hát akkor mondd meg.

— folytatta a husvéti nyúl.

— Hiszen úgyis azt mondtam.

Alisz. — Legalább is azt mondtam, hogy amit mondok és ez ugyanaz.

— De bizony nem lehet az. Közbe a kalaposmester is bejött.

Járt azt is mondhatnád, hogy én látom, amit eszem. Azt mondanám: én eszem azt, amit eszem.

— Sőt azt is mondhatnád, hogy a husvéti nyúl, — hogy szeretem, amit kapok. Azt mondanám, én azt eszem, amit szeretek.

— Sőt azt is mondhatnád, hogy a mormota, aki álmodik, azt mondom, én lélek. Az ugyanaz, mintha azt mondom, amikor lélegzem.

— Tenálad csak azt mondta neki a kalaposmester, hogy evvel elakadt és a társaság darabig. Alisz ezalatt azt mondta, hogy vajjon miért olyan üres az asztal, de nem tudott felelni.

A kalaposmester ismét bejött.

— Hányadika van? — felé fordulva. Evvel kezdte a bábát, majd bosszúsággal a füléhez tartotta.

Alisz gondolkodva felelt: — Negyedike.

— Két napot később a kalaposmester. — De én megmondtam.